

DRWECA

Z DODATKAMI: „OPIEKUN MŁODZIEŻY“, „NASZ PRZYJACIEL“ I „ROLNIK“

„Drwęca” wychodzi 3 razy tygodniowo, we wtorek, czwartek i sobotę rano. — Przedpłacone wynosi dla subskrybentów miesięcznie z doręczeniem 1,20 zł. Kwartalnie wynosi z doręczeniem 3,50 zł. Przyjmuje się ogłoszenia do wszystkich gazet.

Cena ogłoszeń: Wiersz w wysokości 1 milimetra na stronie 6-linowej 15 gr, na stronie 3-linowej 50 gr, na 1 stronie 60 gr. — Ogłoszenia drobne: Napisowe słowo (tłuste) 30 gr każde dalsze słowo 15 gr. Ogłoszenia zagran. 100%, więcej. Numer telefonu: Nowe Miasto 8.

Redakcja i wydawnictwo „Spółka Wydawnicza” Sp. z o. o. w Nowem Miście.

Adres telegr.: „Spółka Wydawnicza” Nowe Miasto-Pomorze.

ROK XIII

NOWE MIASTO LUBAWSKIE, CZWARTEK, DNIA 8 WRZESNIA 1938.

N — Nr 108

Pan Bóg nie rychliwy, ale sprawiedliwy!

Ostatnio i we Włoszech zabrano się energicznie Żydom do skóry. Mimo, że faszyzm już kilkanaście lat rządzi we Włoszech, mimo, że Mussolini natychmiast po dojściu do władzy od razu zlikwidował w kraju masonerię, Żydw jakoś aż dotąd pozostawiał w spokoju, choć przeciw faszyzm całkiem oparty jest na ideologii nacjonalistycznej.

Dopiero ostatnimi czasy zabrano się i do Żydów, których nota bene we Włoszech jest stosunkowo mało, ale którzy tam zajmują poważne stanowiska.

Począł spadać na Żydw cios za ciosem. — Najpierw wyszedł dekret, który wydaleniem objął wszystkich Żydów, którzy po roku 1919 sprowadzili się do kraju. Zmusił on co najmniej 15 000 Żydów do emigracji z Włoch. — Drugi dekret usuwa za jednym zamachem wszystkich Żydów-nauczycieli z całego szkolnictwa, począwszy od szkolnictwa powszechnego, a na uniwersytetach skończywszy.

Los, który Żydw wreszcie spotkał we Włoszech — to tylko jeden dowód więcej na prawdziwość naszego przysłowia, opiewającego, że Pan Bóg nie rychliwy, ale sprawiedliwy. Żydz bowiem we Włoszech mają olbrzymi rejestr win i grzechów w stosunku do Kościoła kat., do Namiestnika Chrystusowego i do narodu włoskiego.

Świadomi tego, że Rzym — to stolica Kościoła kat. na całą kulę ziemską i siedziba jego sternika — Ojca św., od dawnych czasów cały swój impet, całą swą żywiołową zawziętość skierowali przeciw tej twierdzy. Cały kraj oplotli maciami swej ekspozytury, masonerii, która nie rychłej spoczęła, aż Ojcu św. odebrano całe państwo kościelne, a jego samego, jako właznia zamknięto w murach watykańskich. Ale i tego jeszcze im było za mało. Skończyć całkiem z opoką Piotrową, zlikwidować zupełnie papieństwo — oto ostateczny cel niepohamowanych żydowskich dążeń.

Na czele Rzymu, jeszcze przed wojną, stanął Żyd — dr Nathan, jako burmistrz „wiecznego miasta”. Duma wielka rozpięła wówczas serca Żydów, gdy patrzyli, jak człowiek ich plemienia stał się najwyższą figurą samorządową w stolicy włoskiego mocarstwa, która była równocześnie siedzibą Namiestnika Chrystusowego.

Pod jego patronatem odbywały się częste demonstracje przeciwko Papieżowi, podczas których padały wrogie okrzyki: „Precz! Precz!”. A jak już zaznaczyliśmy, sternicy Kościoła katolickiego byli wówczas „włazniami Watykanu”; po przywładaniu bowiem tiary papieskiej nie wychodzili nigdy poza obręb watykańskich murów.

Antypapieskim demonstracjom rzymskim wtórowała radośnie prasa żydowska całego świata, domagając się rozdzielenia Kościoła od państwa, wypędzenia wszystkich zakonów katolickich i konfiskaty majątków kościelnych. Celem stworzenia przychylniej atmosfery dla tych żądań — rozrzucono obrzydliwą „literaturę”, zożydzając dogmaty, duchowieństwo i wiernych.

Kto gromadził gadzinowe kapitały na tę walkę z Kościołem? — Czy nie finansjera żydowska całego świata?

Żydowskie koła światowe były zadowolone z tego, że na czele Rzymu stał Żyd, który — mógł się odgrażać Papieżowi, zamkniętemu w murach Watykanu.

A po wojnie, czyż żydostwo nie dołożyło wszelkich możliwych starań, by zarazić jadem trucizny cały naród — i zgotować Włochom los nieszczęsnej Rosji, a tym samym koniec Namiestnikowi Chrystusowemu i Kościołowi kat.? Aż przyszedł na nich bicz Boży w osobie Mussoliniego, który najpierw rozprawił się z całą podziemną mafią masonską, żydowską ekspozyturą, a następnie, uregulowawszy wreszcie stosunki między państwem włoskim a Watykanem, dając Ojcu św. niezależność, a przez to swobodę działania, obecnie zabrał się do Żydów, jako sprawców tej wszystkiej przewrotności i niegodziwości. Mus-

solini stał się tu wyraznie narzędziem karzącej Boskiej sprawiedliwości w stosunku do Żydów.

„I może się doczekamy — pisze Warsz. Dziennik Narodowy — takiego widoku, że Żydz urzędzą znowu uroczysty pochód pod mury Watykanu, lecz nie będą tam już krzyżowali: „Precz!”, nie będą pięściami grozili Ojcu św. Przeciwnie! Skierują do niego pokorną prośbę, aby ich wzięt w obronę przed surowymi zarządzeniami władz włoskich. Może nawet oskarżają faszyistów, że są złymi katolikami... — że Żydw krzywdzą, kiedy to, co ich obecnie spotyka, jest tylko zasłużoną karą, za nadmiar zbrodni, popełnionych w stosunku do Kościoła, Papieństwa i narodu włoskiego.

Polska rajem dla Żydów.

Nowa fala Żydów do Polski tym razem z Włoch.

Antyżydowskie zarządzenia w Niemczech spowodowały masowy napływ Żydów niemieckich do Polski. Szczególnie mocno obsadzili oni polski Górny Śląsk, zalewając handel, rzemiosło i przemysł. W ciągu ostatnich dwóch lat miasta i miasteczka na G. Śląsku uległy wielkiemu zażydzeniu.

Po przyłączeniu Austrii do Niemiec wzięła się nowa fala Żydów do Polski. Zaniepokoił się tym zjawiskiem nawet premier Składkowski, skoro paru Żydów austriackich, zbiegłych do Polski, powędrowało do Berezny.

Obecnie spodziewana jest trzecia fala emigracyjna Żydów do Polski. Tym razem z Włoch.

Rzymski korespondent „Kur. Warsz.” telegrafuje, że po ostatnich dekretach antyżydowskich rządu włoskiego wybrała się do Polski 10 tysięczna Żydów, niegdys obywateli polskich.

Na kongres hitlerowski w Norymberdze z Polski wyjechało podobno 5.000 Niemców.

Cały zjazd odbywał się ma pod znakiem niemieczyny poza granicami Rzeszy.

Berlin. W poniedziałek, 5 bm., kanclerz Hitler dokonał uroczystego otwarcia dorocznego zjazdu w Norymberdze. Akt otwarcia, według szczegółowo opracowanego programu ministerstwa propagandy Rzeszy, poprzedzony był biciem w dzwony ze wszystkich kościołów norymberskich.

W piątym dniu zjazdu na Zeppelinwiese odbył się ma wielki apel delegacji niemieckich, które w tym roku liczniej niż zwykle przybędą ze wszystkich krajów; m. in. wyjątkowo liczna jest delegacja z Polski i Wolnego Miasta Gdańska.

Jak obliczają w kołach tut., z Polski miało przybyć około 5000 Niemców, przy czym, co w obecnej sytuacji nie jest bez znaczenia, dość licznie reprezentowani są koloniści niemieccy z Wołynia i Małopolski Wschodniej.

Liczącą od polskiej będzie tylko grupa Niemców sudeckich, obliczona na 15 tys. osób.

Nie wolno obrzucać Hitlera kwiatami

Berlin. W związku z kongresem partyjnym w Norymberdze w dn. 6. bm. ogłoszono zakaz obrzucania kwiatami samochodu Hitlera i orszaku oraz przerywania kordonów i przystępowania do samochodu Hitlera.

Konsolidacja Niemców w Polsce. Senator Hasbach zgłosił założenie „Związku Niemców w Polsce”.

„Deutsche Rundschau” donosi:

„Pemler gen. Składkowski udzielił audiencji przewodniczącemu Rady Niemców w Polsce senatorowi Hasbachowi i przyjął do wiadomości decyzję Rady powołania do życia organizacji wszystkich Niemców w Polsce pod nazwą „Związek Niemców w Polsce” (Bund der Deutschen in Polen) z siedzibą w Warszawie.

„Związek Niemców w Polsce” — tak pisze „Rundschau”, — ma na celu — podobnie jak Związek Polaków w Niemczech — ustanowić w miejscach licznych partyj i grup w poszczególnych województwach wielką organizację, w której znajdą miejsce wszyscy Niemcy.

Co uczyni Polska we wypadku wybuchu zatargu zbrojnego o Sudety?

Polska będzie się starała zachować neutralność.

Londyn. „Manchester Guardian” — donosi z Warszawy, że rozmowie brytyjskiego ministra spraw zagranicznych lorda Halifaxa z polskim charge d'affaires ambasady polskiej w Londynie towarzyszyły kontakty dyplomatyczne między ambasadorem angielskim w Warszawie z ministrem Beckiem oraz takie same kontakty ambasadora Rzeszy, v. Moltkego z polskim ministrem spraw zagranicznych.

Rząd Rzeszy — komunikuje warszawski korespondent „Manchester Guardian” — stara się usilnie ustalić, jakie stanowisko zajmie Polska w wypadku konfliktu zbrojnego w Europie środkowej. Dowodziłoby to — wnioskuje korespondent, — że Niemcy nie są pewne Polski. Polska pragnie zachować neutralność na wypadek wybuchu konfliktu zbrojnego i zachować ją możliwie najdłużej w czasie jego trwania.

Wiadomościom o ewentualnej pomocy Polski dla Niemiec zaprzeczają się kategorycznie. Sukurs teoretyczny i „formalne sympatie” dla Berlina nie mają żadnego praktycznego znaczenia. Można o nich powiedzieć, że były one urzędową ceną, zapłaconą Niemcom za to, że zaczęły swe siły zwrócić w innym, niż ku Polsce, kierunku. Tak ocenia się stosunek Polski niewątpliwie w Berlinie, w Paryżu i gdzie indziej.

W odpowiedzi na groźby niemieckie Francja powołała pod broń rezerwistów.

Ostatnio ogłoszono (przez agencję Havasa) komunikat o zarządzeniach wojskowych we Francji. W konsekwencji poważnych zarządzeń, powziętych w Niemczech, a zmierzających do wzmocnienia sił i materiałów wojennych na północno-wschodniej granicy Francji, rząd francuski zmuszony był przedsięwziąć pewne środki ostrożności. Mianowicie, ażeby uzyskać kompletny efektywny stan liczebny wojsk fortecznych powołano pod broń rezerwistów. Oficerowie i żołnierze, przebywający na urlopie, otrzymali rozkaz powrotu do swych garnizonów. Rząd czechosłowacki został oficjalnie o tym zarządzeniu zawiadomiony.

Demonstracja floty Stanów Zjedn na Atlantyku

Praga. W obliczu obecnej sytuacji postanowiły St. Zjednoczone zorganizować wielką demonstrację swej floty wojennej, celem podkreślenia solidarności z Anglią i Francją.

Doniesienia, nadeszłe do Pragi ze źródeł angielskich, stwierdzają, że w wypadku zbrojnego ataku Niemiec na Czechosłowację udzielią Stany Zjednoczone mocarstwom zachodnim jak najdalej idącego poparcia moralnego.

Poza tym słychać, że Roosevelt wystąpi niebawem z podobną deklaracją, jaką Chamberlain złożył w dniu 24 marca.

Min. Beck wyjedzie do Genewy. Po drodze zatrzyma się w Berlinie.

Londyn. „Observer” donosi z Warszawy, że min. Beck wyjedzie do Genewy i zatrzyma się po drodze na krótko w Berlinie. Pismo to notuje, że kanclerz Hitler wyraził miłą życzenie, by min. Beck wzięt udział w kongresie norymberskim. „Observer” akcentuje, że decyzja Polski w sprawie kandydatury do miejsca w Radzie Ligi powzięta będzie dopiero po naradach min. Becka z lordem Halifaxem i min. Bonnetem.

Polak burmistrzem Frysztatu.

Cieszyn. W Frysztacie na Śląsku Cieszyńskim odbyło się posiedzenie nowoobranego przedstawicielstwa miejskiego, na którym dokonano wyboru nowego burmistrza. Wybrany został p. Gabriel Ogródzki, członek prezydium Związku Polaków i sekretarz wzajemnej pomocy. Wybór polskiego burmistrza jest dalszym sukcesem, osiągniętym przez Polaków w ostatnich wyborach.

Z krwawej Hiszpanii.

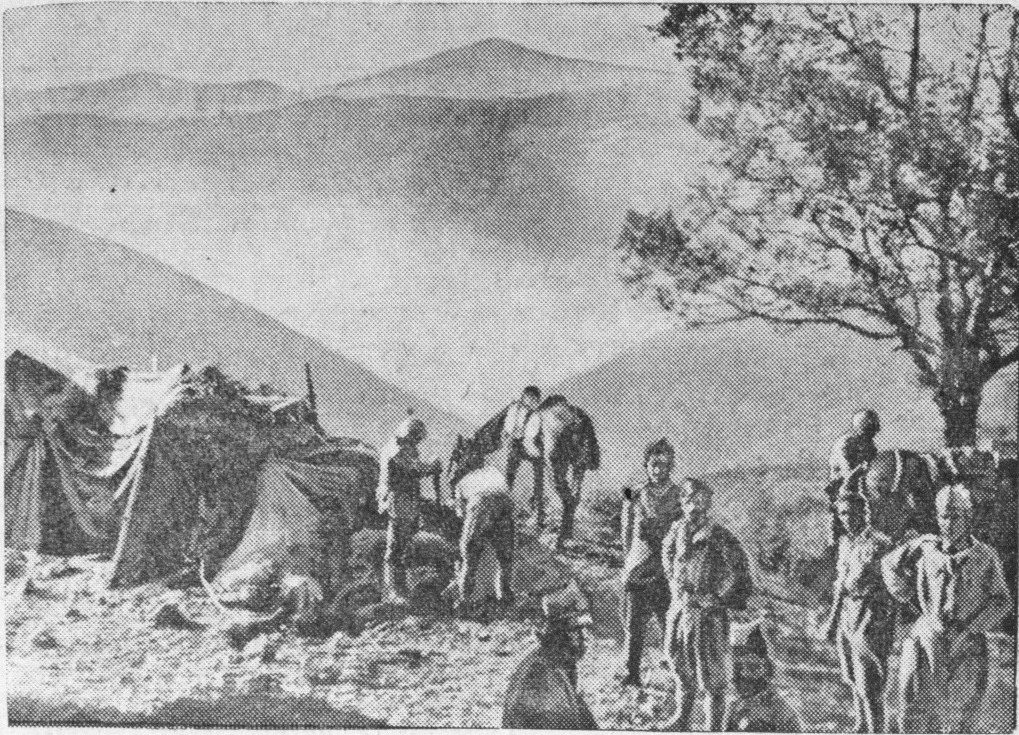
Zbrojne oddziały Francuzów walczą nad Ebro.

Bilbao. „Gazeta del Norte” przynosi relacje o nowej zbrojnej pomocy Francji dla czerwonej Hiszpanii. W tej chwili pomoc ta koncentruje się głównie nad Ebro, w miejscu, gdzie rzeka ta tworzy łuk. Stoją tam utworzone we Francji międzynarodowe brygady oraz dwa bataliony, przysłane z Marsylii. Wśród ochotników widzi się wielu

Marokańczyków oraz krajowców z innych kolonii francuskich. Oddziały artyleryjskie wypróbują nowy typ dział kaliber 10,5 cm.

Ponadto znajduje się nad rzeką Ebro tak głośna w swoim czasie 43 ciał dywizja, która po porażce w Pirenejach została we Francji zreorganizowana i przysłana napowrót na front.

Odnosi się wrażenie — pisze dziennik — jakoby walki nad rzeką Ebro prowadzone były nie z hiszpańskimi komunistami, lecz z Francuzami”.

Na froncie południowym wojska narodowe poruszają się w ciętym terenie górskim. Na zdjęciu żołnierze armii narodowej obojującej w Pirenejach.

Starcie okrętów sowieckich z niemieckimi

Ryga. Na oceanie Lodowatym doszło do starcia pomiędzy dwoma trawlerami niemieckimi a sowieckimi okrętami strażniczymi. Trawler niemiecki „Hamburg” zdołał się wymknąć, jednak drugi trawler niemiecki został przez sowieckie okręty strażnicze zatrzymany. Los załogi trawlera jest niezany.

Zaginął niemiecki statek szkolny z 60 uczniami.

Niemiecki żaglowiec szkolny „Admirał Karpfanger” z 60 uczniami na pokładzie uznany został ostatecznie za stracony, gdyż wszelkie poszukiwania, prowadzone od dłuższego czasu, nie dały żadnego wyniku.

W Niemczech ogłoszono w związku z tym powszechną żałobę i wszystkie niemieckie okręty handlowe opuściły flagi do połowy masztu.

Złe traktowanie i głód podają jako powód dezercji z wojska niemieckiego.

Donoszą do prasy o dwóch nowych wypadkach dezercji wojska niemieckiego. Mianowicie przekroczył granicę szeregowiec Reinhold Schlosser z 1 kompanii Baonu Łączności w Olsztynie (Allenstein) oraz w drugim wypadku pionier Ferdynand Silbernagel z 1 kompanii Baonu Saperów nr. 27 z Ingolstadt.

Obydwaj uciekniery zeznali, iż powodem dezercji było złe traktowanie przez przełożonych oraz złe wyżywienie.

Narzekanie na głód jest w ostatnich czasach najczęściej powtarzanym motywem dezercji z wojska niemieckiego.

Nowe państwo — Hatai.

Antiochia. Pierwsze posiedzenie zgromadzenia prawodawczego Sandżaku Aleksandretty odbyło się pod przewodnictwem Abdula Ghani, deputowanego z Antiochii.

Szefem państwa jest Teysour Bej Kokman, wielki właśc. ziemski, przyjaciel osobisty Ataturka. Nowe państwo będzie nosiło nazwę — Hatai.

NIEGODNY.

(Ciąg dalszy).

— Dziwna rzecz doprawdy, — odezwał się podróżny, którego inżynier nazwał poprzednio Gerardem, że to miejsce, choć tak urocze, mimo woli wywiera smutne wrażenie. Ten cudowny kawałek ziemi, pokryty przepyszną roślinnością, a wpośród niego opuszczona siedziba ludzka, przypomina raj utracony!

— Uwielbiam trafność pańskiego poglądu! — poświadczył napozór obojętnie artysta, chociaż oko jego nie przestało ścigać podróżnych, którzy zbliżyli się do domu. Drżał on w duszy, obawiając się, ażeby stopa nieznanego nie przekroczyła progu mieszczącego poza sobą przybytek tyłu błogich i smutnych pamiątek. Ale obawa okazała się daremną, gdyż Gerard, zaledwie otworzywszy drzwi wchodowe, cofnął się ze wstrętem przed nieprzyjemnym powietrzem, jakie na niego z wnętrza uderzyło.

— A to dopiero prawdziwa ruina!

Artysta milczał; widząc, iż cudzoziemiec nie myśli pójść dalej, odwrócił twarz w inną stronę. W tej chwili przerwał swoje milczenie następującą uwagą:

— Jeżeli łaska, to radziłbym panom wybierać się w dalszą podróż, ponieważ przed nastaniem zmroku mamy się dostać do najbliższej stacji.

Wypoczęte wierzchowce zarżały wesoło, poczuwszy swoich panów na siodłach. Bez dalszego namysłu puścili się przez las pod przewodnictwem artysty.

Ku wielkiej radości tego ostatniego, samotny grób, ocieniony palmami, nie zwrócił na siebie uwagi żadnego z jego towarzyszy. On sam nawet zdawał się o nim zapominać, gdyż nie poźegnał go ani jednym spojrzeniem. Wkrótce przebrzmiał wśród głuchości lasu odgłos rozmowy i tętent kopyt końskich; na nowo głęboka, niezłomnie przetrwana cisza zaległa całą okolicę.

Bez żadnego szczególniejszego wypadku nasi podróżni dostali się do kolonii św. Marty. Inżynier w tej kolonii otrzymał rządową posadę; młody zaś jego towarzysz, podróżujący dla własnej

Uchwały Rady Ministrów.

Warszawa. W sobotę w godzinach południowych odbyło się posiedzenie Rady Ministrów, na którym to posiedzeniu Rada Ministrów przyjęła m. in. rozporządzenie, ustalające na dzień 15 rb. termin wejścia w życie przepisów art. 56 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o rzeczowych świadczeniach wojennych.

Artykuł ten upoważnia ministra rolnictwa do nakładania w porozumieniu z ministrem spraw wojskowych, spraw wewnętrznych i skarbu na właścicieli, posiadaczy lub zarządców, będących osobami fizycznymi albo prawnymi oraz na zarządcy gospodarstw wiejskich obowiązku przygotowania gospodarstw do wytwórczości, odpowiadającej potrzebom obrony Państwa. Uchwała ta pozostaje w związku z pracami Rządu w dziedzinie polityki aprowizacyjnej.

Poza tym przyjęto kilka projektów ustaw w sprawie ratyfikacji umów międzynarodowych, nowelę do rozporządzenia o uposażeniu tych nauczycieli niższych szkół zawodowych, którzy mają wyższe studia. Wreszcie uchwalono rozporządzenie o zmianie granic pow. wyrzyskiego i sępoleńskiego.

Zjazd T. U. R-a.

Tak się traktuje socjalistów.

Gdynia. Odbywał się tu przez sobotę i niedzielę ogólnopolski zjazd delegatów socjalistycznego „Towarzystwa Uniwersytetów Robotniczych” (T. U. R.). Znamiennie jest, że na otwarciu zjazdu byli obecni przedstawiciele Komisarjatu Rządu, Urzędu Morskiego i Związku Armatorów. Drugi znamienny znak, to nadanie przez Polskie Radio przemówienia b. posła Piotrowskiego o pracy i ideologii T. U. R-u.

Tak przychylnie więc był potraktowany przez władze zjazd socjalistyczny w Gdyni. Gdzie kto słyszał, żeby takich samych względów doznał jakiś zjazd Stron Narodowego. Socjaliści wyznają ideologię międzynarodową, tj. że obojętnie Żyd, Ukraińiec, Niemiec, Moskal, byle należał do klasy proletariackiej. Narodowcy tymczasem chcą Polski dla Polaków, Polski kat. i narodowej.

Miasto bez Żydów.

Kościan. Nasze miasto nie posiada w tej chwili ani jednego Żyda, nie ma nawet jednej nieruchomości żydowskiej, gdyż w tych dniach ostatnia kamienica żydowska w Kościanie przeszła w ręce polskie.

Deszcz odznaczeń.

„Monitor Polski” (nr. 201 z dnia 3 bm) podaje całe strone nazwisk odznaczonych. I tak przyznano srebrny krzyż zasługi za zasługi na polu podniesienia stanu sanitarno-porządkowego: w Brodnicy — Aleksandrowi Cybulskiemu, Franciszkowi Grzywaczowi, Feliksowi Wincentemu Peto, Helenie Rejewskiej, Franciszkowi Tomczakowi; brązowy krzyż zasługi: Walerii Barskiej, Emilii Bogdańskiej, Pawłowi Borowskiemu, Brunonowi Brzozowskiemu, Katarzynie Jarczewskiej, Józefie Komorowskiej, Kazimierzowi Malinowskiemu w Zgniłobłotach, pow. brodnickiego; w Brodnicy: Cecylii Mańkowej oraz Andrzejowi Paubickiemu, Berce Pokorskiej, Antoniemu Raczkowskiemu, Marli Wiśniewskiej, Weronice Wójcikowej, Wojciechowi Zaleskiemu.

Również za zasługi na polu podniesienia stanu sanitarno-porządkowego srebrny krzyż zasługi przyznano w pow. lubawskim: Brunonowi Oczkowskiemu w Krotoszynie, Hieronimowi Piotrowi w Nowym Mieście, Stanisławowi Piotrowskiemu w N. Mieście, a brązowy krzyż zasługi: Stanisławowi Bedrowskiemu w Bratysławie, Janowi Chylewskiemu w N. Mieście, Franciszkowi Czubkowskemu w Lipinkach, Franc. Dembińskiemu w Krzemieniewie, Wład. Drzymalskiemu w Lubawie, Stan. Foksovi w N. Mieście, Alojzemu Jastrzębskiemu w Marzęcach, Franc. Kamińskiemu w Krotoszynie, Franc. Kowalskiemu w Kurzętnku, Fr. Kozłowskiemu we Fitowie, Pawłowi Kraśce w Kullgach, Jadwidze Krebsowej w N. Mieście, Ant. Kujawskiemu w N. Mieście, Bern. Lendzielowi w Łątku, Kaz. Lisiańskiemu w Niem. Brzoziu, Samuelowi Mielce w Nowym Dworze, Józ. Napierskiemu w Łąkorzu, Medardowi Neumannowi w N. Mieście, Fr. Olszewskiemu w Łąkach Miejskich, Stan. Przerackiemu w N. Mieście, Julianie Rzymkiej w Kurzętnku, Franc. Szewczykowi w N. Mieście, Ant. Wollmanowi w Grabowie, Piotrowi Wyczyńskiemu w N. Mieście, Janowi Zurańskiemu w Gwiźdźcinach, Wacławowi Dakowskiemu w Lubawie (po raz drugi).

przyjemności, postanowił nie rozłączać się z przyjacielem.

W drodze don Silvo oświadczył, iż po to się udaje do kolonii św. Marty, aby wsiąść na parowiec, którym zamysła popłynąć do Rio de Janeiro. Artysta nie miał wiele czasu do stracenia; jedyną trudność przedstawiało dla niego zbycie konia, którego miał zamiar sprzedać jakiemu koloniście. Ale Gerard, któremu to szlachetne zwierzę niezmiernie się podobało, nabył je po niedługim targu, wraz z meksykańskim siódłem i resztą przyborów. Obydwaj przyjaciele odprowadzili nowego znajomego aż na wybrzeże rzeki, gdzie już łódź, wysłane z parowca, oczekiwały na podróżnych. Po serdecznym uściśnięciu ręki obaj przyrzekli odwiedzić artystę w Rio de Janeiro. Portugalczyk wskoczył na mały statek, a majtkowie pochwycili za wiosła, łódź puściła się ku parowcowi. Silvo, z dumnie wyprostowaną postacią, spoglądał ku brzegowi, na którym długo jeszcze stali jego nowi znajomi, gwarząc pomiędzy sobą.

— Spójrzno Franku! jak posągowo wygląda teraz nasz artysta — odezwał się Gerard.

(C. d. n.)

